

FEDERAL RESERVE ȘI ECONOMIA SUA

ȚARA ÎN CARE BANII NU SUNT EMIȘI DE CĂTRE GUVERNUL AMERICAN

Înainte de sărbătorile de iarnă, în anul 1913, câțiva membri ai Camerei Reprezentanților și-au petrecut nopțile la Washington, pregătind „Nașterea unei legi”, legea cea mai dezastruoasă și cu efecte negative asupra economiei SUA.

Spre miezul nopții, în ziua de 23 decembrie, anul 1913, președintele SUA, din acele vremuri, Woodrow Wilson a semnat nașterea acestei legi, cunoscută sub numele de : „Federal Reserve act”.

Prin acest act s-a putut crea Federal Reserve System cu titlu de instituție guvernamentală. Această instituție este guvernamentală cât este și o curățătorie din colțul străzii mele care ar avea o denumire ca: Federal Dry Cleaners sau un aprozar cu numele Federal Fresh Vegetables. Cum a fost ea denumită simbolic Federal dar care nu face parte nici pe departe din guvernul SUA. Cei care lucrează în cadrul acestei organizații nu sunt salariați ai guvernului american și această instituție nu dă socoteală nici președintelui nici guvernului și nici Congresului SUA.

Așadar, ea iese complet de sub controlul guvernului american, inclusiv a lui International Revenue Service, nefiind întrebată de ce nu declară toate veniturile câștigate, sau dacă mai ciupește pe ici pe acolo, încercând mereu să se sustragă, totuși, de la plata taxelor. În această situație nu s-a găsit niciodată, considerând că această corporație particulară este scutită de plata impozitelor imense asupra profitului anual.

Partea de „rezerve” care face parte din nume, reprezintă doar jumătate din adevăr.

Este o „fracțiune” determinată de membrii sistemului pentru a se potrivi cu dorințele lor deseori variind între $\frac{1}{2}$ și $\frac{1}{8}$.

Aceasta înseamnă că la o „fracțiune” de $\frac{1}{2}$ „Federal” poate împrumuta de două ori banii economiști de americani sau instituțiile americane.

Dacă fracțiunea este de $\frac{1}{8}$ atunci „Federal” poate împrumuta de opt ori aceste economii.

Și cum să nu fie o afacere profitabilă, dacă, de exemplu, „Federal” împrumută 20 000 U\$, cerând o dobândă de 15% în timp ce unuia care economisește în rezerve i se plătește doar 7%.

Este interesant însă de știut de unde își iau banii aceste bănci, pentru a împrumuta poporul american, pe bază de rezervă fracțională?

Băncile creează bani din nimic, cele mai multe dintre ele neavând nici măcar nevoie să-i tipărească, cu toate că „Federal” are putere nelimitată de a comanda tipărirea de bancnote la US Bureau of Engraving and Printing, plătind în jur de 32 U\$ pentru 1000 de bancnote.

Dar nu are nevoie să apeleze la acest lucru pentru că cele mai multe bănci procedează doar la înscrierea în registre operându-se o „intrare” a informației și a sumei respective în computer.

Întrebarea care și-o pun foarte mulți este de ce oare acest sistem care durează mai bine de 80 de ani are un regim special, când el nu este nimic, decât o „schemă de falsificare” ca multe altele.

Dobânda cerută pe niște bani împrumutați s-ar justifica, doar în cazul în care cel care împrumută suferă o reducere a fondurilor sale.

De exemplu: Dacă am 2000 U\$ și împrumut un prieten cu 1000 U\$ înseamnă că mi-am redus rezervele cu 1000 U\$. Din acest motiv, desigur, sunt intitulat să câștig o dobândă până la restituirea banilor împrumutați. Dar sub acest sistem „federal” banchierii nu suferă nici un fel de reducere a fondurilor lor. Din contră, ei își sporesc resursele prin simpla adunare a profiturilor de pe urma împrumutului în coloana de „depozite” a bilanțului. În felul acesta noi ne luptăm să supraviețuim debitorilor plătind banchierilor dobânzi pe împrumut ca și dobânzi fiecărui vânzător, furnizor, precum și oricărei persoane cu care intrăm în contact în goana noastră pentru supraviețuire.

Sunt destui oameni care declară mândrii și sunt convingeți că ei nu datorează nimănui nimic, nici un ban, dar aceasta este o judecată complet greșită, bazată pe lipsa de cunoștințe și de apreciere a lumii în care trăim.

Dar cauza principală care determină creșterea inflației este însăși creșterea permanentă a dobânzii. Crescând dobânda manufacturierului adaugă această dobândă la prețul de cost a produsului sau pentru a intra în „Bankruptcy”. Deci prin creșterea dobânzii banchierii determină și creșterea preșului de cost al produselor sau serviciilor.

Am să vă dau acum un exemplu concludent pentru a clarifica acest lucru. Să presupunem că apartamentele de pe piață au devenit insuficiente și eu aș fi unul dintre proprietarii unui mare complex de apartamente. Împreună cu alți proprietari decidem să ne întâlnim la un „Open Market Comitee” unde vom stabili să dublăm chiriile la toate apartamentele, pentru a face față inflației și în felul acesta „ușurându-le” viața

chiriașilor noștri pentru că ei vor plăti mai puțini bani pentru alte lucruri „nefolositoare” precum: mâncare, îmbrăcăminte, transport. Dar ce s-a întâmplat de fapt, prin această măsură?

A scăzut puterea de cumpărare a chiriașului sau a scăzut puterea de cumpărare a proprietarului, deci după cum se vede a câștigat proprietarul apartamentelor.

Acum înlocuind proprietarii de apartamente cu bancherii, se poate înțelege cât de perfect lucrează acest sistem, și cine suferă sau câștigă de pe urma inflației.

Tehnica unei asemenea minciuni va lucra bine și prosper, atâta timp cât nu vor fi aplicate două atribute esențiale: Moralitatea și bunul simț. În anul 1980, când fostul președinte Ronald Reagan a întrebat „de ce avem nevoie noi de Federal Rezerve Sistem?” consilierii comisiei trilaterale, o organizație care încurajează o singură lume, „sub formă de guvernământ socialist” l-au avizat pe președinte că „legea” îi interzice lui să se interfereze cu Federal Rezerve Sistem. Totuși după părerea unor politicieni lucrurile nu au stat chiar așa, pentru că guvernul american și Federal Rezerve Sistem nu ar avea dreptul, nici măcar accidental, să provoace o criză cum a fost cea din anul 1929.

Singura bază constituțională pentru existența acestui „sistem” fiind clauza de „bunăstare generală” a poporului american.

Atâta vreme cât prezenta depresiune economică, nu poate fi considerată „bunăstare generală” trebuie să ceară înființarea unei legi penale care să condamne că deliberat cauzează o depresiune economică „BANKRUPTCY” și un șomaj de asemenea proporții.

Care dintre politicienii americani ar îndrăzni să vină cu o asemenea propunere, nu ar ieși victorios în alegerile pentru scaunul prezidențial.

Materialul prezentat a fost alcătuit pe baza unor date și comunicări ale unor economiști și politicieni americani apărute în publicații cu acest profil

«Ce este GRUPUL Bilderberg

Acest grup nu este altceva decât o organizație inițiată de conducătorii politici, bancherii internaționali, oameni de afaceri care se întâlnesc în fiecare primăvară, în mod secret pentru a stabili Politica Globală ce trebuie de urmat în anul respectiv.

Din acest grup fac parte aproape 110 persoane care sunt nedespărțiți de la aceste întruniri printre care: Rockefeller-i, Rothschild-i, mari bancheri, cei mai importanți în cadrul corporațiilor naționale și internaționale, cât și înalți oficiali, prim-miniștrii, șefi de stat ai guvernelor europene și din America de Nord.

Ca o nouă strategie sunt invitați în fiecare an și câțiva oameni noi și în cazul când vor fi găsiți de un real folos, ei vor fi invitați și la următoarele întâlniri.

Cei care nu corespund din punct de vedere politic sunt șterși de pe listele viitoarelor întâlniri. Deciziile care se iau la aceste întâlniri afectează atât cetățeanul american cât și o bună parte a lumii.

Istoria și acțiunile grupului Bilderberg, care după cum se știe este un grup secret (și ca persoane cât și a deciziilor care se iau în cadrul acestor întâlniri, se datorează eforturilor pe care depune curajosul reporter James P. Tucker jr. timp de 40 de ani. El nu a făcut altceva decât să aducă acțiunile acestui grup „Bilderberg”, în atenția marelui public pe care mulți îi numesc „Guvernul din Umbră” al omenirii.

Rădăcinile „Bilderberg” ne duce înapoi cu secole, când cei care făceau schimbul de bani pe linie internațională și care manipulau în secret economia mondială pentru a se îmbogăți și să subjuge oamenii de rând.

La început familia Rothschild care erau localizați în Anglia și Europa se întâlnesc periodic în secret toți magnații financiari de secol, așa cum făceau și Rockefeller al Americii.

La început Rothschild erau numiți „Scuturile Roșii”, după emblema ce se afla pe ușile lor, iar Rockefeller-i Germaniei erau cunoscuți sub numele de „Câmpuri de orez”, după marile culturi de orez pe care le dețineau.

Cea mai importantă întâlnire a avut loc în primăvara anului 1908 și a fost condusă de cunoscutul senator Nelson Albrich din Rhode Island, care prin căsătorie s-a unit cu clanul Rockefeller. Încheierea căsătoriei s-a făcut a pe insula „Jekyll” din Georgia.

B.C. Forbes cu care a înființat revista „Forbes” ce se ocupă cu clasificarea oamenilor celor mai bogați, a menționat legătura celor care au participat la această căsătorie.

Iată și o parte din cei care au participat la această căsătorie:

Henry Davidson, JPMorgan & Co, Frank Valderlip - președintele National CityBank, Paul Warburg de la Kuhn Loeb & Co, Piatt Anderson – asistentul trezoreriei »

Urmare a acestei activități a luat naștere „Sistemul federal de rezervă (monetară) ”

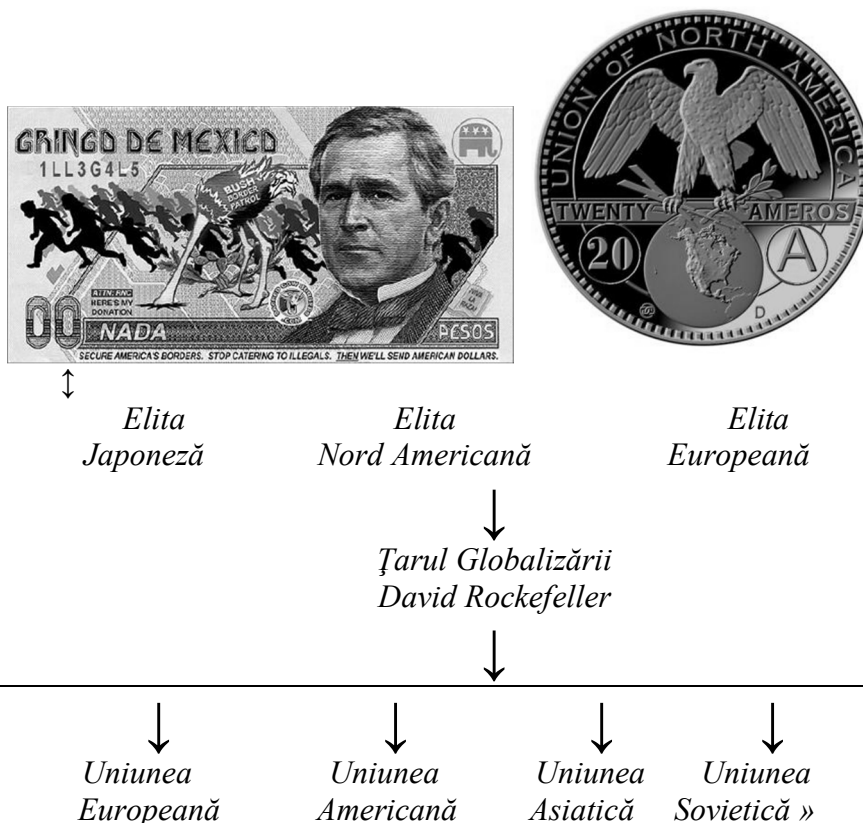
«Al doilea eveniment demn de menționat a avut loc în aprilie, 1999, la Washington când NATO celebra a 50 aniversare în care Kenneth Clark, fost cancelar și funcționar important al trezoreriei, Angliei, deja faimos și respectat în cadrul „Bilderberg”, a acceptat o întâlnire pe care la început a crezut-o inofensivă, cu un grup de reporteri de la National Press Club.

Jim Tucker junior a pus prima întrebare, știind de participarea lui Kenneth Clark la întâlnirea „Grupului Bilderberg” în orașul Sintra, Portugalia, referitoare la agenda de lucru de acolo. Întrebarea l-a blocat complet. I-a fost jenă să nege că „Bilderberg” se va întâlni.

Clark a recunoscut că pe agenda figurează și dezvoltarea Uniunii Asian-Pacifice cu a treia monedă forte, alături de euro și dolarul american, ASIAN.

În concepția acestui grup toate țările care au făcut parte din țările comuniste nu vor fi conduse decât de „oameni de elită” cei care fac parte din organizațiile secrete care se ocupă de globalizare.»

Iată schema ce se va finaliza până în anul 2016

Grupul Bilderberg – un guvern mondial din umbră?

Scenariu o „misiune de salvare” a ONU în Congo.

Deznodământul. Firma „GRANGESBERG” preia „Societe General Belgique” concesionarea provinciei miniere Katanga.

Totul la lumina zilei și sub „jurisdicția” ONU!

ARTHUR DEAN, celălalt „avocat” a îndeplinit o misiune mult mai mare decât a colegului său, misiune ce-i va aduce titlul de vicepreședinte al grupului Bilderberg în 1957. El trebuia să recupereze grupul de economiști–finanțiști ce fuseseră colaboratori ai regimului lui Hitler. De ce tocmai ARTHUR DEAN a primit acest rol? Simplu. El fusese partener înainte de război–în cadrul firmei de avocați „Sullivan și Cromwell” – cu frații Allen și John Foster Dulles¹, noii capi ai CIA (întemeiat de ei din marea majoritate a ofițerilor de informații din timpul războiului). De asemenea trebuie subliniat faptul că firma de avocați, ai cărei colaboratori au fost susnumiții avea doi importanți clienți germani, în anii 30. Primul era doctorul Gherhart Westrich, agentul financiar al pictorului Adolf Hitler (fără doctorat), iar al doilea era baronul Kurt von Schroeder, sponsorul regimului nazist al aceluiași pictor. Misiune imposibilă pentru avocatul Dean. Nu, din moment ce a fost avansat!

Nu lipsesc între membrii grupului „experți” în relații internaționale și economie mondială (un fel de „ unu și cu unu fac doi”). Tandemul de început este JOSEPH JOHNSON–EUGENE BLACK.

JOSEPH JOHNSON este numit secretar general al ramuri americane a grupului Bilderberg. Funcționar în Ministerul de Externe al SUA, el a ocupat postul de șef al Biroului de siguranță a afacerilor externe. Pe plan internaționalist (ramura americană) Johnson a fost director al Consiliului de Relații Externe!

JOSEPH JOHNSON este și președinte al CEIP (Fundația Carnegie pentru pace internațională), o organizație-umbrelă când a stângii marxiste universitare, când a CIA. Johnson i-a urmat la conducerea CEIP lui ALGER HISS, condamnat pentru spionaj în favoarea URSS. Odată cu preluarea conducerii acestei fundații este numit în administrația ei, printre alții și John Foster Dulles! Ceea ce este important pentru cititor, abia acum urmează: CEIP–firma scutită de impozite– sponsorizează alte două firme și anume „Asociația pentru Politică Externă” și „Institutul Brookings”. Ambele au câte trei membrii în grupul Bilderberg. Și acum surpriza anunțată. Știți cine este omul cu cele mai multe funcții din lume (anii 50-60)? Îl cheamă EUGENE BLACK.

El era președintele „Institutul Brookings” și fost președinte al Băncii Mondiale. Pe plan cultural era în același timp, membru în comitetul de conducere al „Fundației FORD”, „Universității HARVARD” și a „Universității JOHN HOPKINS”. Pe plan economic era membru în comitetele de conducere a următoarelor companii: Chase Manhattan Bank, American Express, IT&T, Communications Satellite Corp., Royal Dutch Petroleum, Consiliul Atlantic.

Și cum cultura nu stă bine numai cu politica și economia, ci și cu informațiile, Eugene Black era și consilier al Ministerului Apărării, al Ministerului de Externe și al CIA. Curat record. Dintre editorii de ziare și reviste, invitați aproape fără excepție se evidențiază cei de la

„New York Times” ,

„Washington Post” ,

„Time, INC”, cel care editează revista săptămânală „Time”, pentru SUA și străinătate.

Primele două sunt cotidienele cele mai citite și citate în SUA și editează pentru străinătate ziarul „International Herald Tribune”. „Time. INC.” Editează revista

„Time” pentru SUA și sora ei „Time International”, difuzată –cu mici schimbări– în patru zone: Canada, Europa, Asia de sud est, Australia și Noua Zeelandă.

Ramura europeană se bazează mai ales pe „Le Nouvel Observateur ” și „Le Monde” din Franța ”;

„The Daily Telegraph” și „The Sun Times” din Anglia,

„Die Zeit” din Germania, „Journal de Geneve” din Elveția, „ Agence Europe” din Belgia și

„La Stampa” din Italia.

Menirea acestor editori este dublă:

în primul rând ei trebuie să fie siguri că nici o informație despre grupul Bilderberg nu „Transpiră” în presa „liberă ”; în al doilea rând ei trebuie să „convingă” opinia publică de „binefacerile” deciziilor grupului Bilderberg.

Ori de câte ori s-a întâlnit grupul Bilderberg , presa „liberă” a fost de o tăcere mormântală.

Ca un făcut, la numai trei patru zile de la eveniment, articole privind posibile noi direcții în economia și relațiile internaționale, apar paginile editoriale ale susnumitelor, bineînțeles, fără a preciza adevărații autori din umbră–membrii grupului Bilderberg.

Modul de procedură al acestei cabale, nu este – la urma urmei– decât atentat la inteligența omului de rând, a cetățeanului demn, care este obligat a plăti din taxele și impozitele datorate statului întâlnirile acestor atentatori.

Grupul Bilderberg – un guvern mondial din umbră

Așa cum am arătat în articolul precedent, prima conferință a grupului–constituit cu acel prilej–a avut loc în localitatea OOSTERBEEK din Olanda, gazda fiind ”Hotel Bilderberg”.

Conferința a fost prezidată de prințul Bernhard al Olandei, care a pus pe picioare în numai trei ani, două grupuri cu vederi Internaționaliste, pe ambele maluri ale atlanticului. După conferință ele vor forma primul nucleu al grupului Bilderberg. Visul Lui Retinger se împlinea, în sfârșit.

Militant al internaționalismului și fundamentalist catolic în același timp, Josef Retinger s-a născut la Cracovia, în Polonia, unde a obținut un doctorat. În timpul tratativelor de la Versailles, Retinger a propus prim-ministrului Clemenceau formarea unui super-stat catolic polono-austro-ungar, super-stat ce ar fi urmat

să asigure stabilitatea în centrul Europei. Propunerea sa a fost refuzată de prim-ministrul francez ce l-a considerat pe Retinger a fi un agent papal. Retinger și-a completat experiența internaționalistă în timpul celui de-al doilea război mondial când a funcționat ca ambasador la Moscova, al guvernului polonez în exil (Władysław Eugeniusz Sikorski) cu sediul la Londra. În cercurile diplomatice de după război a fost poreclit “eminența cenușie a Europei”. În 1951 i-a venit ideea înființării a ceea ce mai târziu se va numi “GRUPUL BILDERBERG”.

Cum influența politică face casă bună cu bună cu finanțele, apare în scenă prințul Bernhard, soțul uneia dintre cele mai bogate femei din lume. Revenind la înființarea grupului în 1954 este interesant de semnalat faptul că prințul Bernhard a fost numit președinte pe viață. De ce oare n-a fost numit Retinger? Era prea în vârstă (a murit în 1960) ? Singurul răspuns plauzibil este faptul că pentru bancheri politica nu face doi bani fără... bani. ! După Oosterbeek, grupul s-a întâlnit în fiecare an, rar bianual.

La întâlnirea din 1956 ce s-a ținut (iarăși secret la) FREDENSBORG, în Germania, se formează organul de conducere a grupului, numit „Grupul director”. Acesta, după cum spune Retinger, „este compus din persoane ce s-au dovedit de valoare pentru grupul Bilderberg”. Sunt aleși 39 de membri, din care 15 din SUA. De semnalat faptul că toți americanii din Comitetul director sânt în același timp, membri sau ofițeri în „Consiliul pentru Relații Externe” organizație particulară, organul de conducere al internaționaliștilor americani.

Cea mai bine reprezentată ocupație în cadrul grupului Bilderberg, în anii '50-'60, a fost industria bancară. Iată numele principalilor bancheri internaționali, membrii în comitetul director al grupului (n.r. în perioada amintită):

DAVID ROCKEFELLER, SUA, CHASE MANHATTAN BANK.

GABRIEL HAUGE, SUA, MANUFACTURER HANOVER TRUT.

Baronul EDMOND de ROTCHILDS, FRANȚA, bancher internațional.

MARCUS WALLENBERG, SUECIA, STOCKHOLMS ENSKILDA BANK.

De asemenea au participat și președinții sau ofițerii delegați ai unor companii industriale de renume.

Din SUA: General Motors, Standard Oil, Ford, General electric, DuPont, Allied Corporation.

Din Europa: Royal Dutch Shell, Fiat, Pirelly, A.G., Klma și Beers Consolidated Mines (exploatare mine de diamante în R.S.A).

Doi avocați au reușit să pătrundă în grup, însă numele lor vorbesc de le sine: GEORGE BALL ȘI ARTHUR DEAN

GEORGE BALL este expert în diplomație și jurisprudența internațională și a fost ministrului american de externe la începutul anilor '60. Cea mai mare funcție deținută de Ball este cea de avocat – nu este glumă– al unei companii mixte americano–suedeze. Părțile sunt de fapt, Rockefeller și Wallenberg! Compania are ca mediator pe „avocatul” George Ball și se numește „Gransberg” A patra roată la căruță se găsește în persoana în persoana lui BOHHAMARSKJOLD, fratele secretarului general, ONU (ales ca președinte) al firmei „GRANGESBERG”— Grupul Bilderberg – un guvern mondial din umbră? (2) 3 comments

Așa cum am arătat în articolul precedent, prima conferință a grupului—constituit cu acel prilej—a avut loc în localitatea OOSTERBEEK din Olanda, gazda fiind ”Hotel Bilderberg”.

Conferința a fost prezidată de prințul Bernhard al Olandei, care a pus pe picioare în numai trei ani, două grupuri cu vederi Internaționaliste, pe ambele maluri ale atlanticului. După conferință ele vor forma primul nucleu al grupului Bilderberg. Visul Lui Retinger se împlinea, în sfârșit.

Militant al internaționalismului și fundamentalist catolic în același timp, Josef Retinger s-a născut la Cracovia, în Polonia, unde a obținut un doctorat. În timpul tratativelor de la Versailles, Retinger a propus prim-ministrului Clemenceau formarea unui super-stat catolic polono-austro-ungar, super-stat ce ar fi urmat să asigure stabilitatea în centrul Europei. Propunerea sa a fost refuzată de prim-ministrul francez ce l-a considerat pe Retinger a fi un agent papal. Retinger și-a completat experiența internaționalistă în timpul celui de-al doilea război mondial când a funcționat ca ambasador la Moscova, al guvernului polonez în exil (Władysław Eugeniusz Sikorski) cu sediul la Londra. În cercurile diplomatice de după război a fost poreclit “eminența cenușie a Europei”. În 1951 i-a venit ideea înființării a ceea ce mai târziu se va numi “GRUPUL BILDERBERG”.

Cum influența politică face casă bună cu bună cu finanțele, apare în scenă prințul Bernhard, soțul uneia dintre cele mai bogate femei din lume. Revenind la înființarea grupului în 1954 este interesant de semnalat

faptul că prințul Bernhard a fost numit președinte pe viață. De ce oare n-a fost numit Retinger? Era prea în vârstă (a murit în 1960) ? Singurul răspuns plauzibil este faptul că pentru bancheri politica nu face doi bani fără... bani. ! După Oosterbeek, grupul s-a întâlnit în fiecare an, rar bianual.

La întâlnirea din 1956 ce s-a ținut (iarăși secret la) FREDENSBORG, în Germania, se formează organul de conducere a grupului, numit „Grupul director”. Acesta, după cum spune Retinger, „este compus din persoane ce s-au dovedit de valoare pentru grupul Bilderberg”. Sunt aleși 39 de membri, din care 15 din SUA. De semnalat faptul că toți americanii din Comitetul director sânt în același timp, membri sau ofițeri în „Consiliul pentru Relații Externe” organizație particulară, organul de conducere al internaționaliștilor americani.

Cea mai bine reprezentată ocupație în cadrul grupului Bilderberg, în anii '50-'60, a fost industria bancară. Iată numele principalilor bancheri internaționali, membrii în comitetul director al grupului (n.r. în perioada amintită):

DAVID ROCKEFELLER, SUA, CHASE MANHATTAN BANK.

GABRIEL HAUGE, SUA, MANUFACTURER HANOVER TRUT.

Baronul EDMOND de ROTCHILDS, FRANȚA, bancher internațional.

MARCUS WALLENBERG, SUECIA, STOCKHOLMS ENSKILDA BANK.

De asemenea au participat și președinții sau ofițerii delegați ai unor companii industriale de renume.

Din SUA: General Motors, Standard Oil, Ford, General electric, DuPont, Allied Corporation.

Din Europa: Royal Dutch Shell, Fiat, Pirelly, A.G., Klma și Beers Consolidated Mines (exploatare mine de diamante în R.S.A).

Doi avocați au reușit să pătrundă în grup, însă numele lor vorbesc de le sine: GEORGE BALL ȘI ARTHUR DEAN.

GEORGE BALL este expert în diplomatie și jurisprudența internațională și a fost ministrului american de externe la începutul anilor '60. Cea mai mare funcție deținută de Ball este cea de avocat – nu este glumă– al unei companii mixte americano–suedeze. Părțile sunt de fapt, Rockefeller și Wallenberg! Compania are ca mediator pe „avocatul” George Ball și se numește „Gransberg” A patra roată la căruță se găsește în persoana în persoana lui BOHHAMARSKJOLD, fratele secretarului general, ONU (ales ca președinte)al firmei „GRANGESBERG.

Conferințele Bilderberg până în 1972

Sursa : Copie după un document oficial obținut prin strădania domnului Klaus Kopf, distribuitorul german al R.I.E.

Datele, locurile de întâlnire și ordinea de zi

-29-31 mai, 1954-Hotelul Bilderberg, Osterbeek, Țările de Jos

– Subiecte:

- a) Atitudinea față de comunism și Uniunea Sovietică
- b) Atitudinea față de zonele dependente și popoarele de peste ocean
- c) Atitudinea față de regimul economic și alte probleme
- d) Atitudinea față de integrarea și comunitatea de apărare europeană.

-20-martie, 1955: Barbizon, Franța

– Subiecte :

- a) Sondaj de opinie asupra relațiilor dintre S.U.A. și Europa de vest de la prima conferință Bilderberg
- b) Infiltrarea comunistă în diferite țări din Vest
- c) Persoane(grupuri) lipsite de loialitate:

– aspecte politico ideologice

– aspecte economice

23-25-septembrie-1955-Garmisch-Partenkirchen, Germania

-Subiecte:

- a) Revizuirea evenimentelor de la conferința din Barbizon
- b) Articolul 2 al Tratatului de organizare Nord Atlantică
- c) aspectele politice și strategice ale Energiei Atomice
- d) Reunificarea Germaniei
- e) Unitatea Europeană
- f) Probleme economice:

- comerțul Est↔Vest
- aspectele politice ale convertibilității
- expansiunea schimbului internațional(Comerț)

11-13 mai 1956-Fredenburg- Danemarca

-Subiecte

- a) Revizuire asupra dezvoltării de la ultima “Conferință”
- b) Cauzele creșterii blocului Anti-Vest, în particular Națiunile Unite.
- c) rolul Jucat de anticolonialism în relațiile dintre asiatici și Vest
- d) Aproximarea comună a lumii vestice față de China și de națiunile emergente din sudul și estul Asiei
- e) Compania comunistă pentru subversiune politică sau control al țărilor nou emancipate din Asia.
- f) Cum Vestul poate cel mai bine să satisfacă pretențiile Asiatice în câmpurile (domeniile) tehnice și economice.

15-17 februarie 1957- Hotelul lui Rockefeller, St. Simons Island, Georgia S.U.A.

-Subiecte:

- a) Revizuirea evenimentelor de la a patra întâlnire Bilderberg, care a avut loc în mai 1956
- b) Naționalismul și neutralitatea, ca factor nocivi în alianțele vestice.
- c) Estul Mijlociu
- d) Politica alianței europene, cu referire specială la problemele Europei de Est, reunificarea Germaniei, și strategia militară.

4-6 octombrie 1957 Fiuggi, Italia

-Subiecte:

- a) Sondaj de opinie asupra evenimentelor de la ultima conferință
- b) Arme moderne și dezarmare în relațiile de securitate vestică
- c) Sunt adecvate mecanismele economice și politice existente în interiorul comunității de vest.

13-15 septembrie 1958, Hotel Palace, Bucson, Anglia

-Subiecte:

- a) Sondaj de opinie asupra evenimentelor de la ultima Conferință
- b) Viitorul sistemului de apărare NATO
- c) Cooperarea economică Vestică
- d) Aproximarea vestului de Rusia Sovietică și comunism

18-20 septembrie 1959 Yesikoy, Turcia.

Subiecte:

- a) Retrospectivă asupra evenimentelor de la ultima Conferință
- b) Unitate și diviziune în politica Vestului.

28-29 mai 1960 Burgenstock Elveția

-Subiecte:

- a) Situația mondială după eșecul conferinței Summit
- b) Noua dezvoltare politică și economică în vest

21-23 aprilie 1961- Castin , Canada

-Subiecte:

- a) Ce inițiative sunt necesare pentru îmbunătățirea spiritului de guvernare și direcție în interiorul comunității vestice?
- b) Implicațiile pentru unitatea vestică a modificărilor în puterea economică relativă a S.U.A. și Europa de vest

18-20 mai 1962- Saltsjobaden, Suedia

-Subiecte:

- a) Implicațiile politice ale comunității Atlantice și opiniile (convergente) membrilor ei în S.U.A.
- b) Implicațiile comunității atlantice și dezvoltările așteptate, probabile

29-31 mai 1963 Cannes, Franța

-Subiecte:

- a) Balanța puterii în lumina recente dezvoltări internaționale
- b) Schimbul de relații între S.U.A. și Europa în lumina negocierilor pentru intrarea Angliei în Piața Comună

c) Schimbul de relații între lumea vestică și țările în curs de dezvoltare
20-22 martie 1964 Hotel Rockfeller Williamsburg, Virginia, S.U.A.

-Subiecte:

Consecințele asupra Alianței Atlantice odată cu :

- a) Aparentele modificări în lumea comunistă
– Dezvoltarea internă a Uniunii Sovietice
– Blocul Comunist
- b) Modificări posibile în atitudinea URSS față de vest
- c) Dezvoltări recente în interiorul lumii vestice
– politice
– militare
– economice

2-4 aprilie 1965 VILLA D'ESTE Lacul Como, Italia

-Subiecte :

- a) Cooperație Monetară în lumea vestică
- b) Starea de fapt a uniunii Atlantice

25-27 aprilie 1966 – Wiesbaden, Germania

-Subiecte:

- a) Să fie NATO reorganizat? Și dacă, da, cum?
  - b) Viitorul relațiilor economice ale lumii, în special între țările industrializate și țările în curs de dezvoltare
- 31 mart, -1 apr 1967 Cambridge, Anglia

-Subiecte

- a) Rămân, oare, valide conceptele de bază ale cooperării atlantice, față de dezvoltarea progresivă a restului lumii?
– dacă nu cu ce concepte ar putea fi ele înlocuite
- b) Diferența tehnologică între S:U.A. și Europa, cu referire specială la implicarea Americii în Europa .

26-28 aprilie 1968 – Mont Tremblant, Canada

Subiecte:

- a) Relațiile dintre vest și țările comuniste
- b) Internaționalizarea „afacerilor”

9-11 mai 1969-Marienlyst Danemarca

Subiecte

- a) Elemente de instabilitate în societatea vestică
- b) Atitudini conflictuale interne în lumea vestică, față de relațiile cu URSS și alte state comuniste Est Europene, în lumina evenimentelor recente

17-19 aprilie 1970 Bad Ragaz, Elveția

Subiecte:

- a) Funcția viitoare a universității în societatea noastră
- b) Prioritatea în politica externă.

23-25 aprilie 1971, Woodstock Inn – proprietate Rockfeller, Woodstock, Vermont, S.U.A.

Subiecte:

- a) Contribuția „afacerilor” în rezolvarea problemelor curente de instabilitate socială
- b) Posibilitatea unei transformări (schimbări) a rolului Americii în lume și consecințele acesteia

21-23 aprilie 1972, Knokke, Belgia

Subiecte:

Starea comunității vestice în lumina schimbării relațiilor dintre țările industrializate necomuniste și impactul schimbării relațiilor de dominație în estul îndepărtat, asupra securității vestice

11-13 mai 1973 Saltsjöbaden, Suedia

Subiecte

- a) Posibilitățile de dezvoltare a energiei politice europene și consecințele relațiilor Europeano – Nord Americane.
- b) Așteptări de conflictualizare (antagoniste) privind Securitatea Conferinței Europene

19-21 aprilie 1974 – hotelul Mont d'Arbois (proprietatea baronului Edmond de Rothschild, Megève, Franța

Subiect: Șansele (speranțele) lumii Atlantice
25-27 aprilie 1975, Golden Dolphin Hotel, Ceșme, Turcia

Subiecte:

- a) Inflația: implicațiile ei economice, sociale și politică
  - b) Recenta dezvoltare politică internațională
- Starea prezentă și posibilitățile de rezolvare, a conflictului Arabo – Israelian și efectul asupra relațiilor dintre țările NATO
  - Alte dezvoltări recente afectând relațiile dintre țările NATO.»

Un guvern mondial din umbră

Council of Foreign Relations[i] este a doua latură a tripletei internaționale (globaliste). Consiliul este o organizație particulară, deci neguvernamentală, în ciuda numelui pompos. Având în vedere acest lucru, traducerea corectă a numelui organizației este CONSILIUL asupra RELAȚIILOR EXTERNE, grupul neavând —de jure—factorul decizional în probleme externe. Considerat de mulți analiști politici ca principala forță în favoarea globalismului—noua ordine mondială—consiliul este format din 2670 de membri, din care 952 în New York 730 în Washington, 339 în Boston, restul aparținând celorlalte 38 de filiale din principalele orașe americane, filiale numite “comitete asupra afacerilor externe”. Împreună cu alte organizații-surori din lume, consiliul exercită un control asupra relațiilor interstatale asupra relațiilor interstatale, deci asupra lumii. Asemenea grupului Bilderberg, Consiliul atrage actuali și potențiali lideri—de data aceasta numai din SUA—în domeniile finanțe și politică externă. De altfel, cititorul va remarca aglomerarea de oameni politici americani printre directorii consiliului.

Așa cum am procedat și în cazul grupului Bilderberg, vom lăsa Consiliul asupra relațiilor externe să se prezinte sigur. Această autoprezentare o găsim în broșura consiliului pe anul 1936: ” La 30 mai 1919, câțiva membri conducători ai delegațiilor la conferința de pace de la Paris, s-au întâlnit la hotelul “Majestic” din Paris pentru a discuta formarea unui grup internațional ce va sfătui guvernele respective în problema afacerilor internaționale.

S-a decis, la această întâlnire, ca organizația propusă să se numească “Institutul pentru afaceri internaționale”. La această întâlnire din 5 iunie 1919 s-a decis, că cel mai bine ar fi înființarea unor organizații separate care să conclueze. Astfel s-a organizat “Council on foreign Relations”, cu sediul în New York, și organizație soră, “The Royal Institute of International Affaires” cu sediul la Londra, organizație cunoscută și sub numele de “Chatman House Study Group”. O organizație subsidiară, “The Institute of Pacific Relations” a fost creată pentru a se ocupa exclusiv cu afacerile orientului îndepărtat. Alte organizații-surori au fost create în Paris și Hamburg, filiala din Hamburg numindu-se „Institut für Auswartige Polititik” filiala din Paris luând numele de „Centre D’Etudes des politiques Etrangères”.

Aceasta este autoprezentarea consiliului. Nici o altă știre nu apare în presă despre consiliu, cum de altfel despre Grupul Bilderberg. Totul pare a fi acoperit de secret. Și totuși consiliul ca și grupul Bilderberg, are o adresă, deci un sediu cu oameni angajați. De asemenea, printre membrii Consiliului figurează personalități politice de ieri și de azi (că de mâine ce să mai vorbim!)

Consiliul asupra relațiilor externe, organizație particulară, este condusă de un grup de directori. Printre aceștia au fost CZRUS VANCE (1968-1976 și 1981-1987), fost ministru de externe, ZBIGNIEW KAZIMIERZ BRZEZIŃSKI[ii] (fost consilier pe probleme de securitate națională, LANE KIRKLAND, (1976-1986), președintele AFL-CIO[iii], sindicatul majoritar; GEORGE BUSH (1977-1979), fost președinte al SUA; HENRY KISSINGER (1977-1981) fost consilier de securitate națională; GEORGE SCHULTZ (1980-1988) fost ministru de externe; ALAN GREENSPAN (1982-1988), președintele Băncii federale; BRENT SCOWCROFT (1983-1989) consilier securitate națională; DAVID ROCKEFELLER (1949-1985), fost și actual bancher internațional.

După cum poate vedea cititorul , cei mai mulți dintre directorii consiliului fac parte din Grupul Bilderberg. Atunci când a făcut observația pertinentă despre îndepărtarea întrepătrunderea conducerilor organizațiilor tripletei internaționaliste, autorul nu a greșit.

Care este scopul acestui grup numit „consiliu”? JAMES WARBURG, membru de frunte în acest „consiliu” a fost chemat în 17 februarie 1950, în fața Comitetului de relații externe al Senatului american pentru a depune mărturie. Dată fiind personalitatea martorului , presa de mare tiraj—așa cum am văzut aservită internaționaliștilor— nu a publicat nimic din declarațiile martorului. Ceea ce a spus Warburg a rămas în

arhive. Din mărturia lui se desprinde fraza: „Va trebui să avem un guvern mondial, chiar dacă vă place, chiar dacă nu vă place. Prin forță sau consens”

De asemenea în periodicul Afaceri străine, editat de consiliul asupra relațiilor externe, ediția din aprilie 1974 la pag 558 , Richard Gardner scrie că noua ordine mondială „ va trebui construită mai degrabă, de jos în sus decât invers.” și că „suveranitatea națională va fi erodată stat după stat” prin metoda de jos în sus, ce va izbândi mult mai bine decât atacul din față”

Amiralul Chester Ward, fost membru al „consiliului” peste 16 ani, spune că scopul organizației este „abolirea suveranității naționale și a independenței SUA, precum și monopolul asupra finanțelor lumii”.

Că americanul spune că este în joc suveranitatea națională și independența SUA, nu ne mirăm deoarece sediul „consiliului” se află la New York. În ceea ce privește celelalte țări, semnificative sunt declarațiile celorlalți membri ai „consiliului” care nu și-au făcut mea culpa. În privința României, am fost vânduți de atâtea ori, încât nu mă miră. Singura nădejde este un naționalism sănătos. Și atenție la oamenii de la finanțe și de externe!!!!